

Leden 2019

Celý liturgický rok je vtěsnán do každého jediného dne. Podobně jako celé dějiny světa nahlédneme v historii jednotlivého lidského srdce. To, co se děje ve velkém a navenek, má svoji hloubku ve skrytu v malém. Každý den můžeme prožívat celek Ježíšova života. Ráno se vstáváním vstupujeme do adventu, neboť advent je čas ticha a ticho je nejsilnější hlas Pána. Ráno je prostě doba očekávání toho, co se zrodí během dne. Je to doba ticha, přebývání Pána v lůně-srdci člověka, a člověk čeká na narození-zrození čehokoli od Boha v rámci dne, který právě začíná. V poledne žijeme plnost přítomnosti Boha, ve tři hodiny Ježíš velikonočně umírá, večer je pohřben a v noci vzkříšen z mrtvých... Vždy s námi a v nás. Každý den se ve zkratce do nás obtiskují stále plněji celé dějiny spásy.

Rovněž na začátku nového roku vyhlížíme, čím bude nesený a co nám Pán přichystá. Vyprosme si, abychom se mohli zase o kus vědoměji a plněji stávat na oltáři lásky Ježíšova Srdce obětí úplnou a ustavičnou! Přičemž zůstávejme ukrytí v jeho Srdci tak jako Panna Maria. V tichu každého rána prosme o růst eucharistického (vděčného) srdce v nás, kterému neunikne Pán – neboť ho pozná jak v útěše, tak v neútěše. Ježíš totiž neustále „umírá“ ve mně a já zase v něm! Jak? Když ho přehlízíme, nevěnujeme mu pozornost, nezohledňujeme jeho přítomnost – je to jakoby jeho utrpení a smrt v nás. Když zase naopak my umíráme v Ježíši – prožíváme to jako stav neútěchy: jako bychom Boha ztratili, vzdaloval se, neměli jeho hřejivé ujištění, měli zatemnění zraku, neviděli jasně, ale rozostřeně a nejistě – a to je naše smrt!

Obě smrti – Ježíšova v nás i naše v něm – jsou tu proto, abychom spolu opět mohli vstávat z mrtvých, prožívat vše nově, znova se radovat a jásat! A to jsou zase stavy útěchy. Tento komplex událostí (jak se stáváme eucharistií v cyklu umírání a vstávání) se váže k výroku Písma: „Ať už žijeme, nebo umíráme, patříme Pánu!“ Tedy stále patříme Pánu – i tehdy, když On „umírá“ v nás, i tehdy, když my umíráme v něm – bez ohledu na to, jak se zrovna „cítíme“! Důležitá je kotva důvěry vůči jeho Srdci. Naše rostoucí eucharistické srdce pak dobře chápe, že liturgická slova po proměňování: *To číňte na mou památku!* nezahrnují pouze to, co se odehrává ve mši, ale objímají celý náš život – jde o liturgii našeho života. Tedy vše, co konám, jak jedním, mám činit podle Pána tak, jak jednal v každém okamžiku On. Ne že nemám chyby, ale žasnu, jak On je proměňuje a jak ve mně roste. Každé místo, kde se během dne pohybují, je svatyně spojených srdcí (mého a Ježíšova). I to je památka a zároveň zpřítomnění jeho života, že děláme, co a jak dělal On. Do nového roku si vzájemně vyprošujeme bystré eucharistické srdce, které rozpozná Pána v čemkoli – ať už budeme procházet radostnými okamžiky, nebo tíživými; ať už nám Pán daruje útěchu, nebo neútěchu. V jeho Srdci má vše hluboký smysl, to ať je naše síla.

Do celého roku vám předkládáme k posile modlitbu **Ponoření do Kristovy Krve**, kterou se můžeme společně modlit:

Ježíši, nořím do tvé Krve celý den, který právě začíná a který je pro mne darem tvé nekonečné lásky. Nořím do tvé Krve sebe a všechny, které dnes potkám, na které vzpomínám nebo se o nich něco dozvím. Nořím do tvé Krve všechny své blízké a ty, kteří mne prosí o modlitbu. Pane, nořím do tvé Krve všechny situace, které dnes nastanou, všechny záležitosti, které budu vyřizovat, rozhovory, které povedu, práci, kterou vykonám, i svůj odpočinek. Ježíši, zvu tě k těmto situacím, záležitostem, hovorům, práci i odpočinku. Prosím tě o to, ať tvá Krev omývá tyto lidi, tyto situace a přinese jim osvobození, očištění, uzdravení a posvěcení podle tvé vůle. Ať se projeví sláva a moc tvé Krve. Přijímám všechno, co mi dnes pošleš ke slávě tvé Krve, svaté Církve, jako zadostiučinění za mé hříchy. Na přímluvu Panny Marie to vše odevzdávám Bohu Otci. Celý se dávám k dispozici Panně Marii. Bezvýhradně jí odevzdávám svou minulost, budoucnost i přítomnost. Amen.

S. Luisa Karczubová

* * *

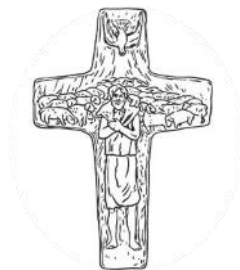
Vy kročme společně do nového roku, ve kterém si připomínáme 100. výročí narození kardinála Špidlíka, s jeho životními výroky nacházejícími se na velehradském náhrobku: „**Vše, co žijeme s láskou, přechází s Kristem do vzkříšení!**“ „**Věčnost jsou vztahy, které nekončí!**“ Hledejme hlubší význam a smysl těchto slov každý v hloubi svého srdce, v místě, kde se každý z nás setkává s Bohem, který je jediným Slovem, které stále zní a chce se mnou mluvit. Tlukot Ježíšova Srdce – tryskající život a naděje, je jednou z odpovědí Boha na beznadějnou situaci ve světě, tak jak je nám každý den předkládána. Máme dvě možnosti pohledu: Na svět, ve kterém se zrcadlí lidská zloba, nebo na Srdce, které je plné lásky a přichází, přináší řešení do všech neřešitelných situací. Když hledíme na Pána, v jeho Srdci rozlišujeme bolesti, které stále trpí pro hříšníky, zároveň ale nacházíme lék, který nám nabízí k uzdravení. Je to Ježíš, který nám dává stále znova a znova vše, po čem touží naše srdce. Radujme se z jeho narození, z jeho příchodu, kéž nám nic nezkalí tuto čistou radost!

S. Kateřina Klosová

* * *

Ze slov papeže Františka: „Boží království je v nás.“ Církev roste v jednoduchosti, mlčky, eucharistickou obětí a bratrským společenstvím. Boží království je neokázalé. Církev se manifestuje v eucharistii a v dobrých skutcích, které nebudí rozruch. Kristova nevěsta je mlčenlivé povahy, přináší plody bez povykování

a vytrubování. Je důležité, že církev roste mlčky a skrytě; to je církevní styl. Církev roste svědectvím, modlitbou a přitažlivostí Ducha, který je v jejím nitru, nikoli akcemi. I ty jsou zajisté pomocí, avšak církev roste a dává plody mlčky a ve skrytu dobrými skutky, slavením Pánovy Paschy a chválou Boha. Pán nám pomáhá, abychom nepodlehli svůdnému pokušení chtít, aby církev byla viditelnější, a ptát se, co bychom pro to mohli udělat. Obvykle tak církev upadá do aktivismu a není schopna růst mlčky a ve skrytu dobrými skutky. Ježíš si však zvolil cestu kázání, modlitby, dobrých skutků, kříže a utrpení. Kříž a utrpení. Církev roste krví mučedníků, mužů a žen, kteří dávají život.

Jako dostává zlato punc, což je viditelné potvrzení jeho ryzosti (kvality), tak náš život, čím více je součástí Ježíšovy oběti, tím vyšší punc ryzosti (pravosti) vykazuje. Únor, ze všech měsíců roku nejchladnější, zahrnuje nejvroucnější svátek „zasvěcenců“ (2. února) – těch, kteří našli Perlu života, a byť by jejich zasvěcení spočívalo jen ve skrytě vyslovené touze srdce, pro Ježíše to zní silně a má váhu jako hukot mohutných vod – jako proud Řeky Živé Vody. Jsme zasvěceni Pánovu Srdci: moje touha se spojuje s Ježíšovou touhou a naše spojená Srdce dávají punc lásky na vše, co konáme v tom stavu, v jakém jsme povoláni na vinici. V touze Srdcí (božského a lidského) můžeme vše již obsáhnout a vlastnit, přestože to ještě nemáme. Pán uděluje svůj punc lásky rovněž na blahoslavenství, abychom je žili v nejvyšší míře plnosti – ryzosti: On je garantem toho, co jsme si vymodlili, vyprosili, co jsme našli jako blízké a specifické právě pro nás. Dává svůj punc jako znamení pro nás svědčící o tom, že blahoslavenství žijeme naplno, bez příměsí, jako je bez příměsí zlato vytažené z pece očisty:

1. Ježíšův punc ryzosti (žité dokonalosti) na **blahoslavenství chudoby ducha** vydává svědectví o našem srdci již plně svobodném a plně závislém pouze na Bohu – to jediné nás nese. Stále silněji vnímáme, jak je vše v Božích rukou, a takto mu důvěřujeme. Člověk sám od sebe takto žít nedokáže – jen z Boží milosti, to znamená s puncem Boží garance, která nás nese.

2. Ježíšův punc ryzosti (žité dokonalosti) na **blahoslavenství plačících** svědčí o tom, že člověk již prožívá se Srdcem Pána jak radost, tak pláč, tedy útěchy i neútěchy – přímo záchvěvy Božího Srdce. Víme tedy, a zároveň nevíme, co se v Srdci Božím odehrává, a prožíváme to s ním! Nejde o naše hnutí, ale o útěchu a neútěchu Božího Srdce, kterou prožíváme v srdci svém. Duch Svatý v srdci člověka poznává hlubiny Boží (jinak bychom to nemohli proniknout) a na tento život nám Bůh dává punc ryzosti (garance) tohoto blahoslavenství!

3. Ježíšův punc ryzosti (žité dokonalosti) na **blahoslavenství tichých**: dokonalost tohoto blahoslavenství se skrývá v životě Panny Marie. Jde o život hluboké, pravé, žité, čisté, jasné, průhledné pokory a bázně Boží. Dívejme se na Pannu Marii, do jejích očí, do jejího Srdce – tam zahlédneme plnost tohoto života, který se v nás odráží.

4. Ježíšův punc ryzosti (žité dokonalosti) na **blahoslavenství toužících po spravedlnosti** svědčí o životě, na kterém se může Bůh oslavovat. Jde o život, který plně oslavuje jeho Srdce, život, který uplatňuje spravedlnost ve svém milosrdenství. Bůh sám se oslavuje na našem životě i na naší každodenní smrti ve všem tom, v čem je potřeba umřít! Zůstává stále více v nás a my to vnímáme! Punc tohoto blahoslavenství vyzařuje oslavu Boha.

5. Ježíšův punc ryzosti (žité dokonalosti) na **blahoslavenství milosrdných** ukazuje na dokonalost, že se v našem srdci prosadila čistá láska k celému světu, ke každému člověku. Je to Ježíšova láska, která teče skrze nás ke každému tvoru – čisté milosrdenství jeho Srdce v srdcích našich!

6. Ježíšův punc ryzosti (žité dokonalosti) na **blahoslavenství čistých srdcem** ukazuje, že vše, co činíme v Boží vůli, se mění na zlato – což je čistota (dokonalost)! Zlaté, čisté, nádherné je to, za čím stojí Ježíš – stává se to božskolidské. Blahoslavenství čistoty tak naplňujeme v každé věci, ve všem, co děláme. Stačí se dívat na to, co chce náš Pán, a na to, aby naše touha a následná činnost byly zcela Ježíšovy! Našemu srdci to pak přináší velikou radost! Toto blahoslavenství naplňujeme a v plnosti žijeme, když dýcháme Boží vůlí!

7. Ježíšův punc ryzosti (žité dokonalosti) na **blahoslavenství tvůrců pokoje** se realizuje tam, kde hledíme na Ježíšovu Krev. Je to jednoduché: ti, kterým z lásky stále ze srdce – jako na kříži z boku Ježíšova – vytéká krev, tvoří trvalý a dokonalý pokoj. A také na tento způsob života dostáváme od Pána punc – osvědčení pravosti.

8. Ježíšův punc ryzosti (žité dokonalosti) na **blahoslavenství pronásledovaných pro spravedlnost** svědčí o celém životě prožívaném v mučednictví srdce z lásky: mučednictví tichém, objatém, celoživotně neseném, snášeném, silně skrytém v srdci. Takový život může žít opět jen Pán sám v nás – lidsky není možný, ale punc o jeho realizaci již svědčí.

Žijeme-li blahoslavenství ryze a v plnosti, je to již svědectvím vítězství Pána v našem životě – jeho Srdce v našem srdci. Takto všichni dorůstějme do „Desatera Nového zákona“ – do blahoslavenství, aby jim Pán mohl v našem životě udělovat svůj punc (garanci) a činit všechno nové v našem a skrze naše čisté srdce oslavující Boha.

S. Luisa Karczubová

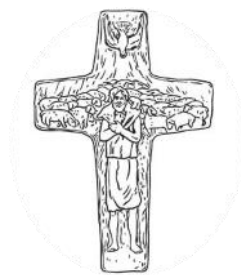
* * *

Každý den Ježíš přichází mezi nás, je poslán Otcem, aby bylo oslaveno jeho Velekněžské Srdce. Přestože v obětní misce na oltáři je ukryto mnoho hostií, po proměňování všechny tvoří jedno jediné Tělo Kristovo, jediné Srdce! I nás Služebníků je mnoho, přesto Ježíš ze všech nás vytváří jednotu svého živého Těla, živého Srdce! Všichni dohromady tvoříme jediný srdeční sval našeho Pána! Jeho Srdce se touží oslavovat na každém z nás jednotlivě i dohromady na celém našem společenství! Stále ještě v ozvěnách vstupu do nového roku 2019 se můžeme spolu zastavit nad třemi obrazy, které nám nabízí Srdce plné lásky: **1.** Kéž jsme jako svíce, která hoří a nepřemýšlí nad tím, že nemá z čeho (že již jí jakoby došel veškerý vosk). Je Boží záležitostí, aby v našem srdci i životě doplnil to, co nám schází! **2.** Sami sebe se učme klást na oltář jeho Srdce, jak to činí sám Velekněz a každý kněz při mši svaté, a nepřemýšlejme nad tím, že již nemůžeme nebo co

všechno to může pro nás znamenat – tedy v čem ta naše oběť vlastně spočívá. Od Boha máme příslib, že nedopustí nic, co by bylo nad naše síly (1Kor 10,13).
3. Mějme své srdce na dlani pro každého příchozího, pro všechny, kteří přicházejí, a nepřemýšlejme nad tím, že již nemáme sílu na novou ránu – vždyť celé srdce je ranou jedinou. Ježíšovo Srdce je poseté Ranami jako síto děrami. Když následujeme svého Pána, toužíme mít srdce podobné jemu. On sám nakonec prozřít i naše životní rány svou oslavenou září, která z jeho svatých Ran vychází po jeho zmrtvýchvstání!

S. Kateřina Klosová

Ze slov papeže Františka: Od 22. do 27. ledna 2019 se budou v Panamě konat **Světové dny mládeže**, jichž se bude účastnit také papež František. Jejich mottem je letos úryvek z Lukášova evangelia: *Jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova (Lk 1,38): Tady jsem*, je klíčové slovo života. Znamená přechod od horizontálního života, soustředěného na sebe a své potřeby, k životu vertikálnímu, vzepnutému k Bohu. *Tady jsem*, znamená být k dispozici Pánu, je to léčba egoismu, protilék na neuspokojivý život, který něco postrádá. *Tady jsem* je lékem proti stárnutí vyvolanému hříchem, terapií umožňující zachovat mladost v nitru. *Tady jsem*, znamená věřit, že Bůh je víc než můj egoismus. Volba sázky na Pána a poddajnost jeho překvapením. Říci *tady jsem* je proto největší chvála, kterou můžeme Bohu vzdát. Proč takto nezačínat svůj den? Bylo by krásné říci každé ráno: *Tady jsem, Pane, ať se ve mně splní tvoje vůle*. Říkáme to v modlitbě *Anděl Páně*, ale mohli bychom to zopakovat již nyní společně: *Tady jsem, Pane, ať se ve mně splní tvoje vůle*. Modleme se spolu s papežem Františkem za Světové dny mládeže a zároveň si vyprošujme tuto mladost nitra, která znamená trvalou disponibilitu srdce vůči Pánu.

Březen 2019

Březenový měsíc je plný tajemných svátků, jež tiše, a přitom pevně doprovází svatý Josef až k vrcholné Slavnosti Zvěstování Páně. Klíčový svátek Zvěstování se nazývá ve východní tradici „kořenem všech svátků“, neboť se od něj všechny ostatní radosti církve odvozují: bez Mariina *Fiat* nemůže nic dále vyrůst. O Marii evangelia (na míru její klíčové role) spíše mlčí, ona je přitom Královnou celého tvorstva: viditelného i neviditelného. Čím hlubší poslání, tím více se stále znějící Slovo (rezonující v našem životě) odívá do ticha!

U Boha není čas, prožívá s námi tedy vše (minulost, přítomnost i budoucnost) jako jediný okamžik: rovněž každoroční Slavnost Zvěstování, ve které Ježíš potvrzuje svoji radost, že opět může vstoupit do lůna své Matky (tedy rovněž do lůna Otce v nebi) a takto být přítomný mezi námi, uprostřed světa a zároveň v každém z nás. Co to znamená? Svou tichou přítomností (v lůně) nás Pán znova uvádí v úžas, jak je milý: jeho něha mne zněžňuje, jeho láska mne uschopňuje k lásce. Pán chce, aby stále více rostla naše otevřenost a důvěra v něho, a On tak mohl činit veliké věci. To je naše mariánskost – účast na Marii – že necháváme růst Slovo v našem životě: vděčně, s tichou jistotou.

Důvěra lidského srdce je totiž veliká síla – přímo dar Ducha Svatého. Naše důvěra hýbe Trojjediným Srdcem Boha: Duch Svatý dává dar důvěry, Ježíš prosí Otce a Otec skrze Ježíšovo Srdce a s ním (s námi) koná! Ježíšovo Srdce je šťastné, když může prosit Otce a konat jeho vůli! Podobně i my, následující Ježíše, zjišťujeme, že naše poslušnost a konání Otcovy vůle se nakonec stávají největší sladkostí a kořením našeho života, největší radostí!

Více vnímáme, jak se Srdce Ježíše zachvívá v našem srdci, a přitom jako Maria zůstáváme vznešeně skrytí v hlubinách Lásky. K této dispozici nás formuje celé stvoření, rovněž archanděl Gabriel. Přichází – tak jak přišel ke své Královně, Panně Marii – neustále ke každému lidskému srdci, aby se ptal po jeho ano pro Pána! Jedinou archandělovou touhou je, aby každé lidské srdce odpovědělo ano Pánu ke všemu, co od něho žádá – být v posledním okamžiku pozemského života! Tuto milost nám archanděl vyprošuje.

A celé tvorstvo k tomu lidské srdce formuje těmi nejběžnějšími zázraky krásy: padající sníh například upomíná na pouštní manu – eucharistickou lásku – na to, že jsme neustále dostatečně zaplavováni pokrmem pro věčný život; svítící slunce upomíná na eucharistické Slunce lásky – samotného Ježíše, který jako oheň spaluje vše, co nepatří do jeho Srdce a ohřívá studené a zkřehlé... atd. Prostě Pán stále skrze naše vydobývané *Fiat* přichází jako ten, který náš všední den proměňuje na slavnost! Přijímejme všechno tak, jak to přichází, a ničemu se nezpěčujme! Pán o všem ví a často nám dává poznat v hlubinách svého Srdce odpověď, kterou klade do srdce našeho, aniž bychom o tom dokázali třeba mluvit

nebo svědčit. Ustupuje ale strach a my hlouběji chápeme, jak veliká moc Boží se projevuje ve zdánlivých prohrách našeho života nebo životů ostatních! Důvěra a vytrvalost jsou magnetem, který přitahuje Boží Srdce k srdcím našim. Věrně žitými detaily nám Pán svěřuje stále více.

Odevzdávejme ve Slavnosti Zvěstování po vzoru Matky vše, co prožíváme, a vůbec se nestrachujme! Ježíš může do všeho vstoupit a také vstupuje – může všechno proměnit a také proměňuje! A mějme na paměti, že obzvláště v postní době je obětí lásky více než všechno ostatní, více než triumfální pochod vítězů! Vítězí totiž ve skutečnosti ti, kdo dokážou být obětí (milou Bohu). Odevzdávejme Bohu sami sebe i vše kolem nás, neustále jej odprošujme za všechny a žijme tak, abychom usmiřovali Velekněžské Srdce. Odpuštění člověka je totálním vítězstvím nad Zlým, záruka naší spásy, našeho vítězství, ale také záruka spásy a obrácení těch, za které prosíme: jejich otevření zavřených očí. Neodpouštíme jen my, ale odpouští s námi a v nás Vítěz nad smrtí.

A tak si vyprošujme naše stále hlubší *Fiat*, na které Pán plně spoléhá a celé tvorstvo ho s úžasem očekává. Naše *Fiat* je kořenem ostatních hodnot, které Bůh sám teprve v našem životě nechá povyrůst. Rezonuje-li v našem srdci stále více vydobývané Ano (i když je nepatrné jako hořčičné semínko), pak všude, kde jsme a kam přicházíme, přichází „zdravý kořen Boha“! To znamená, že se šíří Zvěstování – příhodné prostředí, kde mohou lidská srdce vycítit, jak dobrý je Pán, kterému toužíme stále plněji a jistěji patřit. Svoboda srdce a připravenost pro Pána, to ať jsou tiché postní plody.

S. Luisa Karczubová

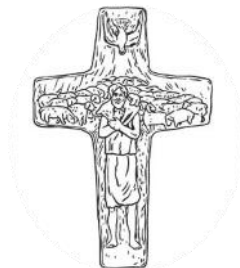
* * *

Doba postní, do které tento měsíc vstupujeme, kéž je pro nás novou možností přiblížit se Ježíšovu Srdci – nechat se proměňovat k jeho podobě, jeho obrazu. V našem životě jsou situace, kdy nás Ježíš hýčká ve svém náručí a tiskne si nás ke svému Srdci, aby nás svou něhou a dobrotou připravil na to, co od nás očekává. Jindy nás nechává, abychom objímali jeho kříž, který je pro nás nástrojem spásy, zároveň však hrubým dřevem, které při objetí tlačí a bolí. Již ze svých životních zkušeností víme, že za každou zkouškou, kterou přijmeme ochotně z Božích rukou, je skryta veliká síla, kterou nám Bůh touží udělit. Ježíš nás učí, že kdybychom nějakou zkouškou-bolestí s láskou neprošli, nikdy bychom nebyli doslova vyznamenáni silou jeho Velekněžského Srdce. Důvěřujme Bohu, že se svatou trpělivostí očekává společné vítězství (jeho Srdce ve spojení s naším srdcem) v každé zkoušce – touží se oslavit na každém z nás! Dovolme Pánu, aby mohl mít v našem srdci svůj příbytek a aby náš duchovní příbytek stavěl na skále svého Srdce. Otevření našeho srdce Pánu může někdy znamenat jen to, že se na jeho Srdce dívám pravidelně a věrně. Nakonec je to Pán, který naše srdce otevře sám, vždyť bez něho nemůžeme dělat nic!

S. Kateřina Klosová

* * *

Ze slov papeže Františka: K lepšímu pochopení povolání se podívejme na úryvek o proměnění vody ve víno v Káně Galilejské. Maria řekne: „Udělejte všechno, co vám Ježíš řekne“ (*Jan 2,5*). Všechno. A Ježíš žádá jednu zvláštnost: netvoří ihned něco nového, nevytvoří chybějící víno z ničeho, což by mohl, nýbrž žádá konkrétní a náročnou věc. Žádá naplnění šesti velkých kamenných džbánů určených k očišťování předepsanému Zákonem. Znamenalo to načerpat přibližně šest set litrů vody ze studně, což vyžadovalo čas a námahu, které se zdály zbytečnými, protože nechyběla voda, nýbrž víno! A přece právě z oněch džbánů naplněných „až po okraj“ (*Jan 2,7*) Ježíš učiní nové víno. Tak je tomu s námi: Bůh nás povolává, abychom se s ním setkávali skrze věrnost konkrétním věcem: každodenní modlitbě, mši, zpovědi, opravdové činorodé lásce, každodennímu Božímu Slovu a být nablízku – duchovně i tělesně – zejména těm nejpotřebnějším. Jsou to konkrétní věci. Zákon se plní s láskou a Duch přidává a přináší Boží překvapení jako v Káně. Voda každodennosti se proměňuje v nové víno, a život se stává stále svobodnějším.

Liturgicky se ocitáme ve středu Božích tajemství! Z Ježíšova Srdce hořícího Láskou (Krví) vytekla vroucí Krev (Láska) do poslední agonické kapičky a od té doby tato Krev (Láska) neustále zjednáva pokoj a spojuje nebe se zemí! Pokoj je ustanoven tak nezvratně, že již žádné lidské utrpení není zbytečné a žádná lidská zbytečnost a bezmoc není slabá – pokud vše vpustíme do blízkosti Ježíšova Srdce, ve kterém vše Krev (tedy Láska). Plamen Lásky (jinými slovy „Hořící Ježíšova Krev“, která mu vytéká ze Srdce) je největší dar pro vyprahlé a zkřehlé lidstvo. Když Ježíš říká svým učedníkům: „Oheň (Lásku-Krev) jsem přišel vrhnout na zem, a jak si přeji, aby už vzplanul!“ (*Lk 12,49*), mimo jiné tím vyjadřuje, jak velmi touží a žízni, aby mohla z jeho Srdce hořícího (krvácejícího) láskou vytékat vřelá (milující) Krev pro stále plnější uzdravování celého světa – každého srdce.

Od dokonání Golgoty nás neustále zalévají proudy Hořící Krve (Lásky), která očišťuje a připravuje svět na příchod Ježíše. Až bude jeho Srdce (skrytě, tiše a pevně) „všechno ve všem“ (v nás i v celém stvoření), spatříme ho tváří v tvář. Tuto budoucí událost nahlížíme denně ve mši, při proměňování: v čase, kdy se v jediném okamžiku odehrává Ježíšovo Zmrtvýchvstání, Nanebevstoupení, Soslání Duchu Svatého i jeho Druhý příchod. Duchovní oči vidí a srdce zakouší v jednom bodě vše, co se událo a v dějinách ještě stane. Takže zatímco hledíme na jeho Tvář a již „vidíme“ i jeho příchod, chvějící se velikonoční Beránek, který nekritizuje, ale vykupuje, nás učí jeho způsobem (stále svobodněji) vylévat vlastní krev až do poslední kapky!

Máme být kalichem jeho agonické Krve tím, jak se učíme pokládat v oběť trojím způsobem: **1.** budme jako svíce, která hoří a nepřemýšlí nad tím, že již nemá z čeho hořet (v nedostatcích jako vdova ze Sarepty důvěřujeme); **2.** kladme sami sebe stále pevněji a jistěji na oltář jeho Srdce – tak jak to činí On sám, Velekněz, a každý kněz při mši svaté – a nenechajme se převálcovat náporom znepokojujících myšlenek, co že všechno ta moje oběť bude vlastně znamenat?; nepátrejme do detailů, v čem moje oběť spočívá?, protože by nás (tak jako svatého Petra na moři) utopila vlna vlastní slabosti; **3.** místo soustředěnosti na sebe (a svůj strach) otevřme svá srdce, aby byla jako na dlani pro každého, koho mi Pán posílá do cesty. A opět se přitom nenechme přemoci lítostivostí nad sebou: kolik že již naše srdce utržilo ran!, vždyť další rány (od lidí) už není kam zasadit! Čím více přijatých ran – v blízkosti Ježíše a po jeho vzoru – tím silnější proud vytékající krve (lásky) a tím mocnější uzdravení. Tímto vším (1.,2.,3.) vlastně oslavujeme Ježíše v hlubině svých srdcí a přispíváme k urychlení jeho druhého příchodu!

Ježíše poznáváme podle oslavených Ran, které si jako drahokamy ponechal! Také nás a to, že jsme Ježíšovi, poznají podle našich ran, které jsme obdrželi – Bůh nám je ponechává jako vyznamenání a postupně je činí oslavenými! Mít tedy

srdce jako cedník – ránu na ráně – a nechat skrze vše proděravělé protékat Ježíšovu Krev (sladkost jeho božství), to je plná svoboda člověka, přímo nebeská blaženost, velikonoční vítězství! Radujme se každý rok, že smíme stále intenzivněji vstupovat do tajemství Ježíšovy oběti, neboť s postupem dějin Bůh světu více a více odhaluje hlubiny svého Srdce. On je stále stejný, a nový zároveň.

Radujme se, že žijeme v této době! Vždyť zatímco třeba jediný Mojžíš na poušti mohl nést schránku úmluvy s Desaterem – dnes jsme to přímo my sami, ze kterých Bůh tvoří schránku pro své Velekněžské Srdce! Anebo si představme: jako se kdysi ve Starém zákoně kropil oltář k oběti krví, nejenže dnes jsme my sami pokropeni Krví Ježíše, ale dokonce náš šat na věčné svatební hostině v nebi bude utkaný z rubínových kapek Ježíšovy oběti. My sami budeme dokonalým srdcem v Srdci – oltářem na Oltáři. Jsme skrytí v Trojici: budeme hořet a již hoříme Láskou (Krví) Ježíše, která prostupuje celé naše tělo, zvenku nás trvale Ohněm Lásky pomazává Duch Svatý a chodíme tak zároveň v Srdci nebeského Otce!

A pro růst radosti si do třetice představme třeba takovýto vývoj lásky: smlouvu ve Starém zákoně o záchraně člověka uzavřel Bůh s Noem a na znamení slibu nechal na nebi rozzářit barevnou duhu. Náš podíl na této smlouvě je ještě prohlouben: duha všech barev blahoslavenství obaluje celé stvoření i každé lidské srdce pro ochranu a pomoc při druhém příchodu Ježíše, kdy chce Bůh zachránit, co se zachránit dá! Noe měl fyzické ujištění vtisknuté v nebi, my máme potvrzení v srdci, že blahoslavenství jsou (jako naše cesta) překlenujícím všech propastí, jež dokáže propojit jen duha (příslib Boha). Na poděkování za divy, které pro nás Pán činí, vděčně „zpívejme“ velikonoční vítěznou píseň Beránka, třeba tak, že budeme po každém desátku růžence Trojjediného Srdce volat: „**Maranatha, čekáme tě, vyhlížíme tě, zveme tě, přijď k nám, Pane Ježíši, těšíme se na tebe!**“

S. Luisa Karczubová

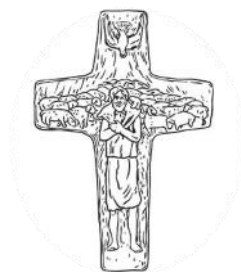
* * *

Velikonoční vítězství Ježíšova Srdce – Lásky nejvyšší – se blíží! Ježíš nás touží těšit a stále zůstává v naší blízkosti: o všem, co prožíváme, ví, každou naši drobnost, maličkost velmi silně tiskne na své milosrdné Srdce. Nás samé a vše, co jsme a máme, plně prostupuje svou láskou a milosrdenstvím! Pokud každodenní zranění a drobné i větší bolesti prožíváme v blízkosti jeho Srdce, potom je může hojit, uzdravovat a prozařovat svým zmrtvýchvstáním rychleji, než když svůj život žijeme od něho vzdáleni. Skutečná pokora uzdraví život každého z nás, uzdraví celý svět! Ježíšovo tiché a pokorné Srdce kéž je pro nás světlem na naší cestě! Vraťme se do Boží blízkosti možná také skrze dobrou svátost smíření a věnujme Ježíši svou účast na jeho utrpení z lásky. Vždyť On nás opět zve k odvaze a přichází jako Pán, který dokáže a může všechno – jako Přítel, který se neptá, nehodnotí, ale objímá! Přichází jako Láska, která trvá věčně!

S. Kateřina Klosová

* * *

Ze slov papeže Františka: Láska, radost, střídmost – to je trojice ctností ke každodenní svatosti. Křesťanský život spočívá v odhalení, že nás Bůh miluje bezpodmínečnou a nezištnou **láskou**. To je ona dobrá zpráva, evangelium, které nám Ježíš ohlásil a dosvědčil „až do krajnosti“ (*Jan 12,1*), ale která se pro každého z nás stala realitou v den letnic – a při osobních letnicích, tedy křtu – když naše srdce zaplavil Duch Svatý, nekonečná Láska Otce k jeho Synu. Přijetí tohoto nezištného daru mění život a především proměňuje pohled na život, nás samotné, druhé lidi, přítomnost, minulost a zejména na čas, který nás ještě čeká. **Radost**, která se samozřejmě odlišuje od euforie, je pocitem srdce zavlažovaného láskou a rovněž v čase životních zkoušek je jedním z ryzích rysů pravé svatosti. Radost je výsledkem rozlišování v Duchu Svatém a spočívá v neustálém upřednostňování celku před vlastním já a lidí před věcmi, navzdory mnoha klamům, které nám zlo i náš egoismus staví do cesty. Radost z Boží lásky, vlitá do srdce Duchem Svatým, se uchovává prostřednictvím **střídmosti**, což je schopnost podřídit svoji touhu po osobní potěše a uspokojení správné míře a mezilidským vztahům. Střídmost a radost je tudíž dvojice postojů, které nám mohou pomoci v prožívání postní doby, a dovést nás k Velikonocím, při kterých oslavujeme své vzkříšení s Kristem, svůj nový život, provždy daný ve křtu a přesto obnovovaný zejména při každé velikonoční vigílii.

Květen 2019

Ježíš byl vyvýšen na kalvářském Kříži a nyní neodolatelně přitahuje jako magnet všechny (všechno) k sobě. Je tedy dokonáno: Kříž je vyvýšen a oslaven – dává světlo a teplo, neboť hoří! Když se rozhoří něco v přirozené rovině viditelného stvoření, plamen to obvykle obrátí na prach. Když hoří něco duchovně – tedy z lásky – ač mocně plápolá, nemůže to shořet, ale sálá světlem a teplem pro ostatní. Jako hořel Mojžíšův keř a ohlašoval tím lásku – že Bůh mluví s člověkem tváří v tvář; podobně velikonoční srdce věřícího hoří láskou tak, že se z něj stává nikoli spálený poprašek, ale žhavý uhlík, který světu svítí a hřeje. Služebník hoří, ale neshoří.

Kříž po kalvářském oslavení je i nadále (a do konce světa bude stále) **vyvyšovaný**, a to **trojím způsobem**: **1.** ve mši, při **proměňování** Těla a Krve, kdy Ježíše vyvyšuje kněz (v tomto okamžiku Bůh neodolatelně září a zjednává proměnu celého našeho života, sjednocuje, uzdravuje, těší, objímá – ať to vnímáme, či nikoli); **2.** dále Ježíše na Kříži vyvyšuje lidské **slovo**, skrze které se On může rovněž pro druhé stávat magnetem přitahujícím k sobě; a **3.** oslavený Kříž Ježíše je také neustále vyvyšován **životem** člověka, v jehož srdci dýchá Boží Srdce – skrze něj se Ježíš stává magnetem pro všechny kolem.

Ježíš na Kříži ale své vyvýšení prožíval jako tajemství opuštění od Otce – i když ho Otec nikdy neopustil: Ježíš je opuštěný pro nás. Také my, čím jsme zralejší, můžeme po Velikonocích dorůst do jednoho z nejzávratnějších tajemství: Ježíš nás (vítězně) vyvýšené nechá kvůli druhým „opuštěné“, i když nás samozřejmě nikdy neopouští. Ztotožní se s námi ještě více: budeme jako On – jeho údy, skrze které k sobě bude přitahovat druhé. Zůstávejme věrně v této výhni láskyplné „opuštěnosti“. Srdcem pochopíme, že rovněž náš výkřik: „Proč jsi mne opustil?“ není již výtka, ale vyznání lásky.

Také Rány Ježíše na Kříži jsou nyní oslavené, mocné, hoří, přitahují a dávají život. Co vidíme v ráně Pánova Srdce, v ranách jeho rukou i nohou? Jeho Rány jsou po zmrtvýchvstání žhavé pece, jak píše svatá Magdalena Pazzi, a každá z nich nás uzdravuje (taví) svým specifickým způsobem. **Rány Ježíšových nohou** jsou první pecí, která přitahuje a propaluje všechno, co je v nás tvrdé jak železo a musí změkknout, aby bylo tvárné. V Ranách nohou zakusí tvrdé srdce lítost a ta mu dá vláčnost a ochotu ke změně: Ježíš začne skrze takto proměněné srdce prožívat ve vztahu k církvi **aspekt touhy po nalezení ztracené ovce a jejím vykoupení**.

Z Ran na nohou putuje srdce oživené, ochotné ke změně a plné lítosti (přitahováno oslaveným Křížem) do další pece, a tou je **Rána levé Ježíšovy ruky**. Zde už se stává obrácený (vláčnější) člověk (podobně jako svatý Pavel nebo Panna Maria) stavebním kvádrem, vypálenou cihlou na vyvýšení zdiva, aby církev

rostla: Ježíš začne tehdy skrze takové srdce do těla církve rozvádět živiny, a žije tak skrze nás **aspekt vyživování a růstu v dobrém**.

Dvojím vypalováním upevněná duše pak dále putuje do pece **Rány pravé ruky**, aby se tam jako čiré sklo přetavila na ozdobu pro Pána jedinečně krásnou: Ježíš pak začne skrze takové srdce do těla církve vysílat **aspekt požehnání**.

A nakonec prochází duše pecí **Rány Ježíšova Srdce**, kde se stává nejvzácnějším zlatem – sama sebou a zároveň Srdcem Ježíšovým. Zlato pojí vše ostatní v duši do dokonalého celku. Zlato vyjadřuje ryzost a nebe na zemi: tehdy začíná Ježíš skrze naše srdce žít a v církvi rozvíjet **aspekt snoubenectví**.

V oslavené Ráně Ježíšova Srdce se všechny ostatní Rány sbíhají, jak to ukazuje obraz Božího milosrdenství, kde levou rukou ukazuje Ježíš na své Srdce – Rána levé ruky ošetřuje přímo jeho Srdce. Rána pravé ruky ze Srdce zase žehná. Levou nohou Ježíš vykročuje vpřed, a tak tato Rána souvisí s hlubinou díla spásy. Pravá Ježíšova noha zůstává vzadu na znamení oslavené Rány, která ukazuje na skrytou oběť a modlitbu, pevnost a stabilitu.

Oslavené Rány na Kříži nás propalují v základních pěti aspektech, které žije Ježíš skrze lidské srdce, aby Církev – Snoubenka Ženicha – dorostla do plné krásy a byla připravena na Svatbu. Ať v nás takto velikonoční události rozkvetou do nebeské plnosti.

S. Luisa Karczubová

* * *

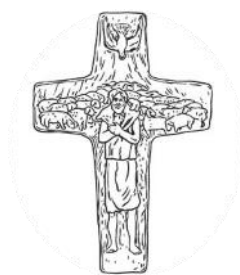
Z Ježíšových Ran září jeho oslavení, jeho vítězství! Ježíš zvítězil nad zlem, nad smrtí, nad každým utrpením! Nechejme svá srdce ozářit jeho zmrtvýchvstáním! Zahleďme se do jeho oslavené Tváře, na jeho zářící Srdce a nechejme se ozářit září jeho lásky! Staňme se nositeli jeho světla, které ozařuje všechny blízké, celý svět. Pánovo Srdce je plné radosti! Nechejme se strhnout jeho radostí, kterou nám svět a to, co se v něm děje, nikdy nedá. Pravá radost bude vždy vycházet z našeho srdce, kde je Ježíš jako Král a Vítěz – jediný zdroj radosti. Buďme Služebníky, kteří dokážou nosit naději a radost ve světě, který nám denně nabízí vše kromě skutečného pravého štěstí. Radujme se a jásejme, neboť Pán je blízko! Radost z Pána buď naší silou!

S. Kateřina Klosová

* * *

Ze slov papeže Františka: Naše reflexe se pohybují stále po orbitu velikonočního tajemství. Dnes se můžeme setkat s tou, která jako první podle evangelií spatřila zmrtvýchvstalého Ježíše: Marií Magdalskou. Marie objeví nejpřevratnější skutečnost lidských dějin – vzkříšení, když je oslovena svým jménem: Marie (srv.

Jan 20,16)! Je krásné přemýšlet o tom, že první zjevení Zmrtvýchvstalého bylo podle evangelií tak osobní! A že existuje někdo, kdo nás zná, vidí naše utrpení a zklamání, soucítí s námi a oslovuje nás jménem. A Ježíš volá: Marie! Revoluce jejího života – revoluce mající proměnit existenci každého muže i ženy – začíná jménem, které zní v zahradě s prázdným hrobem. Evangelia popisují Mariino štěstí. Ježíšovo zmrtvýchvstání není radost dávaná po kapkách, nýbrž vodopád, který uchvacuje celý život. Křesťanská existence není tkána tlumeným štěstím, nýbrž vlnami, které strhávají všechno. Zkuste také pomyslet – nyní, v této chvíli – obtíženi zklamáními a ztroskotáními, které si každý z nás nosí v srdci, že existuje Bůh, který je nám blízko, volá nás jménem a říká nám: „Vstaň, přestaň plakat, protože jsem tě přišel vysvobodit!“ Jak nádherné!

Květnové projevy Mariina Srdce nás přivádějí k červnové ohnivé působnosti Srdce Ježíšova: Pán nám dává zakusit, že již jen **touha po něm** zjednává jeho blízkost. V touze srdce můžeme obsáhnout vše, i když to ještě plně nemáme. Stále nacházíme na sobě chyby, voláme však po uzdravení, což je touha, která již vlastní vítězství. Ježíš je s námi, jak my toužíme, jak si přejeme a jak si přeje a touží rovněž jeho Srdce. V touze srdcí se setkáváme a vše, co činíme v síle spojení našeho a Božího Srdce, dostává božský punc lásky tak, že se lidská „činnost“ mění ve zlato.

Při této proměně je ale stejně důležitá i druhá strana mince: i ty nejhlubší touhy svého srdce je třeba vždy zalévat **poslušností** vůči tomu, kdo nás na cestě k Bohu doprovází (lidský zprostředkovatel). Často prožíváme jeho radu (postoj) jako drčení naší „vlastní vůle“: tlak pro nás nesnesitelný. Úpí náš starý člověk – tedy jak říkají otcové: bronzová zeď naší tvrdohlavosti, nepoddajnosti a ješitnosti – zatímco my se slepě považujeme za dokonalé uctíváče Boha. Absolutizujeme (jistě důležitou) formu uctívání a v ní stojíme na svém, i za cenu, že obsah – živý Pán, který mluví skrze toho, kdo mne doprovází – prochází kolem mne se Srdcem krvácejícím, nepovšimnutý. Samozřejmě, že nemůžeme popírat, že Boha ve svém srdci poznáváme – On se mi opravdu dává. Ale zároveň s tím je ověřením pravosti a důkazem toho, že v srdci se mi zjevuje Pán (že to, co v srdci vnímám, je skutečně od Boha), právě „drčení“ mé rafinované nepoddajnosti. Učím se proto objevovat bolestnou sladkost poslušnosti. Jedno k druhému neoddělitelně patří.

Hlas Boha sílí v srdci, když z utrpení roste poddajnost mého srdce vůči druhým – poslušnost vůči vtělenému Ježíši. Hlas Boha v srdci není akustika, ale pohyb našich dvou spojených srdcí. Pán takto mluví a já mu rozumím, tedy „slyším ho“! Když se Ježíš svým utrpením naučil poslušnosti, přestože On je poslušnost sama, utrpením každého z nás rovněž učí, v čem poslušnost doopravdy spočívá a kde se mám nechat (v realitě mého konkrétního života) tvarovat! Majákem správné cesty tohoto tvarování budiž to, že jednak Bůh netvoří nic uměle, a také, kde je Duch, tam je svoboda.

Jak tedy ale zdravě přijímat utrpení? Jak přijímat příkoří, aby mne otvírala poslušnosti a já mohl stále mocněji „slyšet a vidět“, jak Pán působí? Přijde-li těžká chvíle, pohledme nejprve dovnitř Ježíšova Srdce. Zkoumejme, jak ten daný moment prožívá především On. Potom pohledme do vlastního srdce – na své svědomí – a zkoumejme, jsme-li v té věci, kde prožíváme příkoří, čistí (bez mstivosti) a autentičtí. Je-li naše svědomí takové, pak máme jistotu, že utrpení, které z příkoří vyplývá, prožíváme s Ježíšem. Je to On, kdo nás v té situaci nese. A to je výsostné štěstí, neboť tehdy stále dokola duchovně umíráme a vstáváme z mrtvých a může z nás vytékat jeho Agonická Krev. Smrt (blamáž) není

kamufláž, ale skutečná bolest; ani zmrtvýchvstání (po pádu) není kamufláž, ale je to skutečná radost z toho, že Ježíš tvoří věci nové. Před momentem duchovní smrti z nás vždy teče životodárná Agonická Ježíšova Krev, která věci proměňuje: nejprve naše srdce v jeho Tělo a naši krev v jeho Krev, pak vše ostatní. Stáváme se my i vše okolo eucharistií. Svátý Irenej říká, že celé stvoření „slyší“ Boží Slovo, a když je přijímá, stává se jeho Tělem (víno se stává jeho Krví a chleba jeho Tělem). I my, když jsme utrpením vyučeni v poslušnosti a tiše přijímáme Slovo, stáváme se jeho Tělem a Krví. Tak jednou naše mrtvé tělo oživí jediné Slovo a budeme dokonalou eucharistií v nebi – jeho Srdcem.

Denně nás ráno Ježíš k této schopnosti posiluje a vlévá do našeho srdce lásku – eucharistickou lásku. Výsostně při proměňování ve mši nás touto láskou posiluje, proto ranní mše, můžeme-li, je veliká věc. Pokud nemáme možnost ranní mše, pak nás posiluje Pán stejnou láskou z eucharistie, kterou drží v ráně našeho srdce náš eucharistický anděl. Ať tak či tak, každé ráno nás posiluje eucharistická láska.

To vše můžeme neustále rozjímat třeba přes nově objevené „eucharistické“ světce. Jedním z nich, méně známým, kterého svatořečil Jan Pavel II. v roce 2003, je svátý José Maria Rubio (1864–1929), nazvaný eucharistickým apoštolem Madridu. Tento divotvůrce je v mnoha ohledech oporou Služebníků: centrální pozornost Božskému Srdci vyléval na nesmírný zástup laiků jako duchovní vůdce, zpovědník, kazatel vedoucí k poddajnosti srdce Božímu Srdci. Začtème se do výňatku z jeho rozjímání k adoraci: **Služebník se snaží klanět Ježíšovu Srdci**, ve kterém propojuje eucharistii s všedním životem, a zapaluje tak srdce: „Snažíme se doopravdy Bohu klanět? Objevili jsme Pánovo Srdce, které se nám dokonale dokořán otevírá? Nejprve si připomeňme svoji touhu: potřebujeme se vnitřně s Pánem setkat, naleznout v něm jistotu a sjednotit to, co žijeme, s tím, co si přeje On. Připomínáme si svou ubohost i křehkost. I ta nejkrásnější adorace Pánova Srdce začíná tím, že k němu jdeme s prosbou, aby nás přijal v naší slabosti a proměnil. Důvěřujeme mu, že On to může – slíbil to. Poznáváme sebe jedinečně v něm samotném. Zakusíme, že On po nás vytrvale touží. Pak dokážeme sebe jako malé a ubohé přijmout, protože víme, že On nás dopředu takové přijal. Jen jemu to svěřujeme a vyléváme před ním své srdce, protože tím ukazujeme, že mu důvěřujeme a bereme vážně také vše, co od něho pochází, i to, že On, Slovo, k nám hovoří! V pokoře je pravda, tedy v naší přiznané křehkosti přebývá On: Pravda, Dobro, Láska, On Všemohoucí. Nestačí tedy poznat a uznat, že jsme nepatrní, musíme poznávat, že On, Bůh, je veliký. A veliký znamená, že vše může. Ve svaté částečce, hostii, je přítomná celá jeho všemohoucnost, veškerá jeho moudrost, celá dobrota. Je to On sám: milující Srdce. Ten, který je na nebi, je v hostii a chce vstoupit do mého srdce. Když jsme se mu pak poklonili, tiše a vnitřně, musíme otevřít srdce dalším hnutím. Někdy vnímáme, že je mu třeba odevzdat náš rebelující rozum, jindy chaos citů a falešné představy, jindy ztvrdlou vůli, jindy zase těkavost, různá pochybování nebo otupělost. S tím se klademe do Pánova Srdce: vždyť právě to On od nás tolik očekává!

A proto naše adorace má rozmanité podoby: jednou v srdci jen tiše vzlykáme, jindy se usmíváme, protože víme o jeho jednání mezi námi, jindy zase mlčíme

anebo ho naopak zahrnujeme vodopádem slov. Ježíš bere vše vážně, je za toto vděčný a ve všem rodí to, co z nás dělá jeho služebníky: vděčnou službu jeho Srdci. Jak toto s námi jen prožívá jeho Matka, vděčná za to, že se klaníme jejímu Synu! Někdo se ptá, co má dělat, když ho nic v tu chvíli (adorace) nenapadá? Stačí, že se nenápadně, tiše klaní. I mlčení je slovo. I naše prázdnota nakonec Pána velebí, protože jsme se vydali za tepem jeho Srdce, ke zdroji naší spásy, po kterém toužíme. Nedemonstrujme nic výstředního, jen budme s ním – On pak hned bude v nás a my v něm! Toto se líbí nebeskému Otci a toto prožívá Duch Svatý, který všechno nedokonalé ihned proměňuje.“ A tak v měsíci červnu objevujeme zase více základ našeho života: slávu Ježíšova Srdce.

S. Luisa Karczubová

* * *

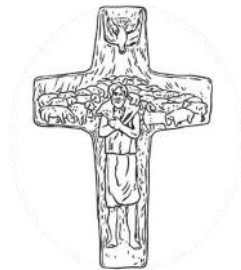
Měsíc červen se nese v atmosféře lásky Božského Srdce Páně! Jako jeho Služebníci, které On nazývá svými přáteli, vstupme zase o něco hlouběji do jeho božského života. Vroucně mu za vše děkujeme a prosme ho, aby nás naučil žít takový život, který On sám chce, abychom žili. Ukazuje nám, že v pohledu do jeho milého Srdce nacházíme odpovědi na všechny naše otázky. Tedy stačí pouze: dívat se na něj! Rozjímajme nad tím, jak je to možné: v pohledu do Ježíšova Srdce, které je výhní Lásky, dostáváme odpovědi na všechny naše otázky. Kéž z nás září jistota a vědomí, že Bůh je naší silou, naším životem, naší písní – toto kéž je svědectvím našich životů před blízkými. Mohou nás i dnes poznat po lásce? Kéž lneme ke Kristu a stále více ho poznáváme takového, jakým skutečně je. Žijme z jeho živé přítomnosti mezi námi!

S. Kateřina Klosová

* * *

Ze slov papeže Františka: Měsíc červen uzavírá svátek svatých Petra a Pavla. Papež František nám představuje osobu svatého Pavla: „Šavlovo obrácení na cestě do Damašku začalo psát novou stránku v dějinách spásy a stalo se znamením otevřenosti vůči pohanům a národům mimo Izrael. Jedním slovem, otevřelo brány ke všeobecnosti církve. Šavlova důslednost se v první řadě projevovala v otevřenosti vůči Bohu. Pronásledoval křesťany, v horlivosti pro čistotu Božího domu a pro Boží slávu, protože byl přesvědčen, že si to Bůh přeje. Jeho srdce bylo otevřené Pánovu hlasu. Dalším jeho rysem byla poddajnost, nebyl tvrdohlavý. Možná byl povahou umíněný, ovšem v duši nikoli. Pavel přijímal Boží podněty. Nejdříve sice se zápalem vraždil a uvězňoval křesťany, ale když zaslechl Pánův hlas, stalo se z něj dítě, které se dává vést. Veškerá jeho předchozí přesvědčení utichla v očekávání Pánova hlasu: Co mám, Pane, dělat? Jde dál a v Damašku se setkává s jiným poddajným mužem, dává se pokřtít a katechizovat jako dítě. Co

učiní, když opětovně nabyde sil? Mlčí, odchází do Arábie a modlí se tam. Nevíme, na jak dlouho, možná na celé roky. Poddajnost! Otevřenost vůči Božímu hlasu a poddajnost jsou vzorem pro náš život.“

Minulý měsíc jsme otevřeli téma záchvěvů Ježíšova Srdce v lidském srdci: řeč byla o „slyšení“ Boha, které nás učí „chápat“ všechno (celý život) v proměněné podobě – ve světle Ježíšova Vítězství. Ježíš nás tím, že se ozývá v našem srdci, vábí, abychom upírali pohled na jeho Srdce stále jistěji a pevněji – aby naší největší žízní byl zájem o to, co On sám prožívá, neboť nás to chrání před každým rozkladem zla útočícího zvnějšku, což souhrnně nazýváme „svět“!

„Svět“ stvořený, ve kterém Bůh bydlí a namáhá se pro nás, je svět dobrý, je člověku k pomoci; ale sousloví „svět“ používají otcové církve také negativně pro vše, co nás do Boha vzdaluje, a takovému „světu“ (tj. podnětům, které nás stále zneklidňují) se učíme bránit, aby nás neopanoval více než soustředěný pohled na Boha! Již ve Starém zákoně bylo „Jericho“ symbolem „světa“, který je třeba dobýt. Když padnou jeho hradby, je vítězně překonáno vše, co nás odděluje od Boha, a také „Jericho“ (ve kterém jinak člověk padá do rukou lotrů) se stává městem vyvoleného národa: „světem“ ozářeným (získaným) Bohem (i s nevěstkou Rachab).

Jinak řečeno: Abychom mohli odolávat tomu, co nás dennodenně znepokojuje, tříští na tisíc dojmů, unavuje, otravuje, co nám bere oheň nadšení a radost z krásy, abychom nevzdávali boj v tom, s čím zápasíme, abychom nemalomyslněli ve svých chybách – zkrátka abychom nebyli vyčerpanými otroky „světa“, máme tu důrazně stručnou radu Ježíše: **Dívej se na mé Srdce!** Dokonce: **Dívej se do hlubin mého Srdce!** Jediná síla, která mne vyvádí z dusivé negace, od každé podoby skepse, plíživé rezignace nebo škarohlídství, je souznění s tím, čím žije Ježíš a co zrovna prožívá – vzhledem ke mně i k celému stvoření.

Naučíme-li se takto dívat do Ježíšova Srdce, bude v nás sílit táborské světlo – jediná zbraň (polnice) k překonání hradeb Jericha – spalující jedovaté šípy všech podob zla (světáckosti). A nejen to: táborské světlo (naše polnice) zahálí závojem to nejdůležitější – srůstání mého srdce s Ježíšovým – takže Zlý do oslnivého světla lásky nemůže ani pohlédnout. Jaká důstojnost člověka, že smí hledět do Ježíšova Srdce, tedy do světla, které je zářivější než slunce, a vidět věci tak, jak jsou před Tváří Pána! Zlo zatím nemizí, ovšem již prohrálo a my jsme schopni vše s Ježíšem unést.

Mystikové – svatí v církvi říkají, že tak jak hlasy polnic (tj. síla kněžských srdcí – nikoli zbraní) dobyly hradby Jericha, tak od historického Vzkříšení Ježíše se stále více rozlévá z lidských srdcí blízkých Bohu do celého stvoření vítězné táborské světlo. To znamená, že zlo, i když halasně a viditelné, ztrácí stále více moc před tichým Světlem. Až bude celé stvoření doslova zahaleno do plné síly táborského světla, bude to jako hlas polnice a Pán sestoupí z nebe: Ježíš přijde ve slávě a my (již uvyklí hledět do světla jeho Srdce) ho poznáme!

Do té doby mne ponor do Ježíšova Srdce svou strhující sladkostí automaticky odklání od spousty planých pohledů na svět (Jericho) a na vše, co svět přináší. Nad vnějšími, sice intenzivními, ale vysilujícími podněty nechme rozrůstat vnitřní podněty Ježíšova Srdce tichého, nevtíravého, a tak neodolatelně mocného, že začne jaksi mimochodem odpadávat vše, co mne od Lásky odděluje („světáckost“). Co nám dříve připadalo „sladké“, je v porovnání se sladkostí Ježíše plané, a proto již nestrhává pozornost: svět bledne a přestává přitahovat – o to více je v něm nepřehlédnutelná skrytá vítězná přítomnost Pána. My sledujeme ve světě nikoli hřmotný povyk zla, ale vanutí sílícího táborského světla. Přestáváme rotovat na stále stejném vnějším okruhu dojmů, vymaňujeme se z drolicí neukázněnosti vlastních myšlenek a pocitů, z vysušující odkázanosti na to, co si o mně ten či onen myslí, z otěží valící se skládky zdrcujících a znepokojivě „zaručených“ zpráv o církvi a světě, neboť Světlo mi dává východisko. Přes vážné problémy milované církve a světa, máme jako děti naděje instrumenty k uzdravování (táborské světlo).

Hledejme tedy neustále způsob, jak se dívat nejen na Ježíšovo Srdce (soustava modliteb, úkonů úcty), ale především do hlubin jeho Srdce (abychom „chodili s Pánem“ a doprovázeli ho ve smutku, únavě, v ponížení, v radosti, v odpočinku, ve vděčnosti – ve všem). Náš pohled tím jakoby sám odejde ze světa a přestane ho upoutávat zlo! A to je jediné východisko z každé beznaděje dnešního světa: z pohledu na Ježíše se stávat lidmi uzdravující naděje a neochvějně důvěry!

Jak se tomu naučíme? Neustálou vnitřní modlitbou – mějme své srdce k tomu (byť zatím netušíme, jak na to), aby se neustále modlilo: tedy aby promlouvalo, bylo živé, vnímavé a nechávalo zaznívat nekonečné Slovo Lásky! Prosme o tuto proměnu zevnitř – o tuto osobní zkušenost a zážitek setkání s Láskou. Posílí v nás naděje, že Bůh se mnou opravdu (přes milion přetrvávajících nedokonalostí) počítá a může skrze mé srdce milovat svět tak, jak by beze mne nemohl. Jak je to možné? Dává mi svou lásku jako dar a já ji mám originálně ztvárnit. Co činí skrze mne, nemůže činit skrze nikoho jiného, protože jsme každý originál. Vyprosme si pohledem do Ježíšova Srdce, aby se i v nás rozrůstalo táborské světlo a my šli v jeho síle věrně po boku Ježíše v těch místech, které nám (i během prázdnin) určil.

S. Luisa Karczubová

* * *

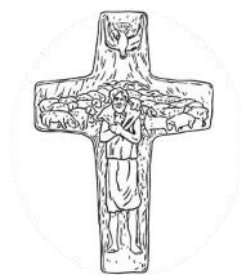
Jsou tu dva měsíce našeho prázdninového putování – jsme stálými poutníky k úplné zralosti našeho života. Papež František nám nabízí pět základních pilířů, jak naplnit touhu po svatosti v dnešním světě: **Vnitřní pevnost**, protože jen díky ní jsme schopni snášet a trpět nepříjemnosti života. Ježíš je v srdci každého z nás stálým pramenem pokoje: On sám je náš Pokoj! **Radost a smysl pro humor**, neboť být křesťanem znamená radovat se v Duchu Svatém. Lásku k dobrotivosti (což je praktické vyjádření lásky) nutně provází radost. Pohledme na učedníky po

vzkříšení: Všude tam, kam jdou, přicházejí s niternou radostí, která spolu se stabilitou pramení z naděje! Naděje je pečeť Ducha Svatého: je to radostná jistota. Nic nás nemůže odloučit od Boží lásky! **Odvaha a nadšení:** „Nebojte se!“ říká opět Ježíš také každému z nás! Překážka pro zvěstování Krista je nedostatek horlivosti a zdrojem horlivosti je naše vlastní nitro, naše srdce. Ježíš vychází ze sebe a zajímají ho ti druzí. **Společenství,** protože kvlastnímu posvěcení mi pomáhá společenství s druhými. Máme odvahu nechat druhé, aby nás cvičili třeba v trpělivosti? **Ustavičná modlitba – stálá adorace – neustálá komunikace s Bohem,** neboť z ní všechno roste a vychází – ta je vlastně jako zřídlo na začátku. Jen Bohu oddávám své srdce! V čase odpočinku ať nechybí chvíle, kdy jsme s Kristem, hledíme na něj, na jeho Tvář, do jeho Srdce!

S. Kateřina Klosová

* * *

Ze slov papeže Františka: Nezištnost Boha máme prokazovat druhým skrze svědectví a službu a jsme zváni rozšiřovat svoje srdce, abychom zdarma více dostávali. Žádný křesťan nemůže stát nehnutě, protože křesťanský život je neustálou cestou. Toto je poslání: služebný život. Křesťanský život je totiž zadarmo. Spása se nedá koupit, je zdarma. Bůh ji dává gratis, neplatíme ji. A jak Bůh jednal s námi, tak máme jednat i my s druhými. Nejkrásnější je právě tato Boží nezištnost. Vědění, že Pán je plný darů, které nám chce dát. Žádá pouze jedno: aby se naše srdce otevřelo. Když říkáme Otčenáš a modlíme se, otevíráme srdce, aby přišla tato nezištnost. Mimo kontext nezištnosti neexistuje žádný vztah s Bohem. Někdy, když potřebujeme něco duchovního, nějakou milost, říkáme: Budu se postit, konat pokání, udělám nověnu. Dobře, ale mějte se na pozoru: není to platba za milost, za obdržení milosti. Je to kvůli rozšíření tvého srdce, aby vstoupila milost, která je zdarma.

Září 2019

Obohaceni dalším úsekem života – časem prázdnin – pohlédněme opět zralejším způsobem na naše poslání. Přiblížme si ho v obraze, který nám předkládá Písmo (*Ex 17*): Áron a Chúr podpírají Mojžíšovi jeho zvednuté ruce, zatímco Jozue s Izraelity vedou vítězný boj proti Amalekovi. Pokud ruce Mojžíšovi poklesají, nemůže Jozue, nasazený ve světě, nic vítězně podnikat – nedaří se mu. Podobně my, Služebníci, jako Áron s Chúrem, svými oběťmi a modlitbami podpíráme ruce kněží, aby zůstávaly zvednuté do výše v okamžiku proměňování a nepřestávaly konat tento životodárný a nejdůležitější úkon: sloužení mše svaté. Dokud kněží drží ruce zvednuté s právě proměněným Kristem, Ježíš ve světě vítězí a dobývá (zachraňuje) to, co ještě není plně jeho! Naše životní modlitební soustředěnost především na kněze zalévá živou Vodou i vše ostatní (od naší rodiny a nejbližších až po celý svět). Otvíráme Boží Srdce, aby svět žil a dýchal z pozdvihnuté vítězné eucharistie. Srdce Služebníka je tím pádem kněžské, neboť je obětníkem i obětovaným se Srdcem Ježíšovým.

Takto oddaných duší má Pán po světě mnoho – tvoří životodárná ohniska, která On sám při svém druhém příchodu pospojuje. Proč to zmiňujeme? O prázdninách jsme se (ekipa Centra Aletti) účastnili světového setkání členů *Apoštolátu modlitby* s papežem Františkem. Ve více než 100 zemích světa (včetně České a Slovenské republiky) již skoro 200 let roste jezuity založená a budovaná síť velkorysých modlicích se srdcí, jež svůj život spojují se Srdcem Ježíšovým. Tím podepírají kněžské ruce především Svatému otci, aby mohl Ježíš svět zachraňovat (a tím vítězit). Setkání s papežem Františkem bylo odzbrojující a výživně krásné. Promlouval o tom, čím i my jako Služebníci Ježíšova Srdce žijeme. Mluvil jako tiše již vítězný papež-Služebník, který děkuje za všechny podoby úcty lidí k Ježíšovu Srdci. Několik málo myšlenek z jeho slov:

„Základ našeho poslání je Srdce Ježíše. Je to poslání soucitu se světem, je to **pouť srdce** – modlitební průvodce. Vstoupit do modlitby znamená **vstoupit svým srdcem do Ježíšova Srdce**: pohroužit se do toho, co Ježíš cítí, do jeho soucitu, a také do svého vlastního srdce, abych jej změnil. Učme takové modlitbě především děti, které dosahují Ježíšova Srdce okamžitě, a také mládež nadšenou pro velké životní cesty. Jak je důležitá komunikace prarodičů s vnuky! Vždyť v celosvětové síti modliteb se setkávají všechny generace a mladí se od starších mohou naučit **usuzovat srdcem**! Usuzovat srdcem, to neznamená pocitovost a vyloučení rozumu – ale rozum *pracuje* správně teprve, když usuzuje srdcem! A to je schopnost, kterou je třeba rozvíjet. Schopnost usuzovat srdcem spolu se zkušenostmi starých lidí učí **přímluvné modlitbě**. A v přímluvě je velikost modlitby. Přímlouvat se za druhé je to, co činí Ježíš v nebi: Ježíš se za nás přímlouvá u Otce. Je naším přímluvcem a my máme Ježíše napodobovat: být

přímlyvcí. Boží velikáni byli v dějinách vždy přímlyvcí, jako je přímlyvcem Ježíš. A tak když žijeme v dnešním světě s jeho výzvami a musíme na ně reagovat, i když si často nevíme rady, jsme povoláni, abychom ve světě *lovili ryby*, nikoli abychom se stali *úlovkem světa*! A lovíme ryby především modlitbou, zatímco se sami necháváme Bohem vodit po vodě (spoléháme pouze na něj)! Je důležité kráčet s Pánem *po vodě*, jak si On přeje. Když totiž chodíme po vodě s Ježíšem, zároveň stojíme na jeho Srdci jako na pevné skále. Ten však, kdo chodí *po zemi* (tzn. kráčí z jistoty vlastní svévole libovůle, která dává falešný pocit pevné půdy pod nohama), je ve skutečnosti na vodě (i vše, co koná)! Zatímco ten, kdo s Ježíšem kráčí po vodě (tedy upřímně hledá Boží vůli), chodí po skále jeho Srdce...“

Všechna slova papežova se v jeho promluvě slévala do hlasu Ježíše. Vždyť i nám, Služebníkům, Ježíš v srdci často opakuje: Jak důležité je, abyste žili v hlubinách mého Srdce – abyste při každé činnosti stále sledovali a hleděli na mé Srdce! Abyste v každém okamžiku vašeho pozemského času věděli, čím žije mé Srdce, co to je mé Srdce, co prožívá mé Srdce: abyste se plně dokázali ztotožnit s mým Srdcem. Stále musíte vědět, co mé Srdce prožívá, čím mé Srdce žije! Dávám se vám úplně celý, proto se také vy úplně celí dávejte mému Srdci! Chci vás stále hlouběji vtahovat do svého Trojjediného Srdce, do Lůna svého Otce, které je stále otevřeno – je úplně svobodné, a tak je úplně šťastné! V tom spočívá štěstí člověka: mít otevřené srdce a stát naprosto svobodně nejen před Boží Tváří, ale také před tváří každého člověka – a to je plnost štěstí! Dávám vám svou lásku a učím vás žít v plnosti svého štěstí – svého nadpozemského štěstí!

Po prožitém letním setkání s papežem vás chceme pro případ vyvstalých dotazů informovat, že dílo Apoštolátu modlitby (s názvem *Celosvětová síť modlitby s papežem*) je v České republice rovněž svěřeno Centru Aletti. A protože víme, že mnozí z vás se ve farnostech (třeba skrze letáky) s tímto dílem modlitební sítě setkávají, pokud vás texty inspirují, nebojte se síly propojit a bez pocitu konkurence vůči dílu Služebníků si občas přečtete to, čím papež František žije a v čem jako velekněz potřebuje naši modlitební spoluúčast, aby mu mojžíšovskými neochabovaly ruce pro dílo Ježíše ve světě. Vkládáme do těchto letáků Apoštolátu třeba také naše služebnické novény – a tak už jen tím, že se modlíme novény SJVS, ať vědomě, či nevědomě máme rovněž účast na zápasech papežova srdce, tak jako ho mají členové Apoštolátu. Nic se tím samozřejmě nemění na našem domově, kterým jsou Služebníci – to je základ. Ale zároveň s identitou Služebníka mohou vnímat různorodé působení Ježíše v lidských srdcích – a mé vlastní srdce se tím jen rozšiřuje. Tvoříme všichni „zasvěcenci“ jediné živé Tělo církve, jehož srdcem jsou Služebníci a dalšími orgány bezpočet zasvěcenců v dílech, jako je třeba Apoštolát modlitby, Služebníkům obdivuhodně blízký. Prohlubujme tedy nadále své služebnictví, neboť nám ho daroval na osobní míru Ježíš, a tím budeme podporovat i Apoštolát modlitby a ostatní díla v církvi potřebná. Služebníci mají svůj *Úkon odevzdání se Ježíšovu Srdci* – to je míza celého Stromu církve. Můžeme mít podíl rovněž na Apoštolátu modlitby, aniž bychom byli vázání jejich denním úkonem odevzdání. *Úkon odevzdání* Služebníka totiž plně zahrnuje ostatní formy modliteb, které není třeba množit, jen tu vlastní prohlubovat. Zralý Služebník věrný svým závazkům má plodnou účast také na Apoštolátu modlitby, neboť jde

o jediné Srdce Ježíše různými cestami zpřístupňované. Služebníci tak jako srdce v těle jsou méně viditelní, ale o to více rozhánějí do celého organismu Krev s živinami. Teče-li Krev, pak se z této živé Řeky mohou napájet a růst všechna ostatní díla apoštolující celý svět. Budme vděční za naši služebnickou skrytost ve středu Ježíšova Srdce a radujme se ze všeho, co z této skrytosti vyrůstá a dostává nový život.

S. Luisa Karczubová

* * *

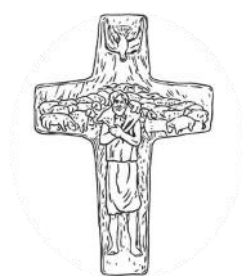
Často si připomínáme vzácný výrok jednoho kněze: když nás při modlitbě rozptylují různé myšlenky a my se snažíme navzdory tomu k modlitbě stále vracet, není to náš hřích, ale naše pokání! Co to je pokání? Když jsme u svátosti smíření, kněz nám udělí nějaké pokání za naše hříchy (třeba nějakou krátkou modlitbu nebo desátek růžence). Pán Ježíš nám hříchy odpouští okamžitě, pokáním pak ale ukrajujeme z důsledků hříchu, které bychom jinak museli propálit v očištcí. Dá se tedy říci, že si takto odpykáváme očištec již zde na zemi. Modlitbou, která je pro nás těžká a namáhavá, ukazujeme svoji věrnost a krátíme si tím očištec již zde na zemi! Jak radostná výzva k neustálé modlitbě srdce: „Pane Ježíši Kriste, Synu Boží, smiluj se nade mnou hříšným!“ Vracejme se ke jménu Ježíš stále znova a dovolme svému srdci, aby se naučilo toto jméno zpívat – plně nás uzdravuje!

S. Kateřina Klosová

* * *

Ze slov papeže Františka: Můžeme říci, že otec Pio byl služebníkem milosrdenství, a to na plný úvazek. Skrže apoštolát naslouchání neustále uplatňoval milosrdenství, někdy až do úmoru. Prostřednictvím svátosti smíření se stával živým pohlazením Boha Otce, které léčí rány hříchu a posiluje srdce pokojem. Otce Pia nikdy neunavilo přijímání lidí a jejich naslouchání. Vydával všechny čas a síly, aby šířil vůni Pánova odpuštění. K této mimořádné službě čerpal síly z velice intenzivního vnitřního života. Neustále se sytil Ježíšem Ukřižovaným a sám na sobě prožíval nezměrné tajemství bolesti nabízené z lásky. Modlitební skupiny, které kolem něho vznikaly, nazýval líhněmi víry a ohnisky lásky. Modlitba totiž je silou, která hýbe světem. Modlitba není jakýmsi dobrým zvykem, který nám vnese do srdce klid, ani to není zbožný úkon, abychom od Boha vyzískali, co potřebujeme. Pokud by tomu tak bylo, vedlo by nás k modlitbě sotva postřehnutelné sobectví. Nelze říci: „Modlím se, aby mi bylo dobře“ – asi tak, jako bychom si vzali acylpirin. Stejně tak se nemohu modlit, abych něco získal, protože by to byl obchod. Modlitba je něco jiného. Je to skutek duchovního milosrdenství, který povznáší srdce k Bohu. Modlitba je darem víry

a lásky, který dnes potřebujeme jako sůl. Slovy kapucínského světce je to klíč, který velmi snadno otevírá srdce k Bohu, a nejlepší možná zbraň. V modlitbě svěřujeme Bohu Otci veškeré situace, lidi i církve. Je to největší síla církve, kterou nesmíme nikdy opustit. Církve totiž přináší plody jedině tehdy, když se chová jako Matka Boží a apoštolové, kteří „jednomyslně setrvali v modlitbách“ (Sk 1,14), když očekávali Ducha Svatého. Jednomyslně setrvali v modlitbách. Jinak hrozí nebezpečí, že budeme hledat oporu jinde – v prostředcích, penězích, moci. Hlásání evangelia pak uvádá, radost v srdci pohasíná a do srdce se vkrádá otrávenost. Máte zrudělé srdce? Chcete mít radostné srdce? Tak se modlete – to je recept!

Říjen 2019

Panna Maria – královna růžence – nám letos o prázdninách v Medžugorje dala unikátní dar a velikou pomoc pro růst v duchovním životě. Máme od ní k dispozici „**desátek tábořského světla**“ jako pomoc pro přípravu na **svátost smíření**. Tento desátek nám pomůže vidět své srdce před Pánem v pravdě a jasně takové, jaké je. Tak potom i lépe vyznáme ve zpovědi hříchy, uvidíme, jaké chyby a slabosti nás svazují, účinek jeho odpuštění bude o to hlubší a naše svoboda pevnější.

Víme, že zpytovat svědomí – tj. hledět do vlastního srdce, nakolik v něm může dýchat Pán – mohu jen ve spojení s Bohem, s tím, který mne miluje za každých okolností. Zpytování bez milujícího Boha je jen smrtonosný chorobopis, který vždy dolomí nalomenou třtinu. Zpytování s Bohem je rozhovor, který mi ukazuje vše, co ještě není před jeho Tváří dokonalé, a také vše, čím Pán v mém srdci žije a co chce se mnou rozvinout. Jen v síle jeho lásky a důvěry mohu takto hledět na vlastní chyby, a tak je postupně odkládat.

Když začneme pomalu chápat, že v bezmocnosti poslušnosti se moje srdce stává všemohoucí, pak pochopíme také, že v poslušnosti k Lásce je nejvyšší svoboda srdce. Toto všechno mohu svátostně ve vyznávání hříchu zakoušet, hříchy tak odkládat a soustředit se více na to, čím žije Pán, než na své vlastní chyby. Vždyť moje bolesti jsou jeho bolesti ve mně. Moje radosti jsou jeho radosti ve mně. Je to On, kdo mi dává trpělivost s vlastními chybami, sílu, správný úhel pohledu a správné světlo!

V souvislosti se zpovídáním je to přímo tábořské světlo, které mi Pán posílá, když zkoumám obsah svého srdce v touze čistit stále stezky nitra pro Pána. A Panna Maria nám nyní dává desátek růžence jako přípravu na zpověď a slibuje, že při jeho modlitbě nás zalije zmíněné tábořské světlo, které mi ukáže všechna zákoutí srdce, abych se viděl v pravdě a mohl se dobře vyznat Pánu. Tábořské světlo mi pomáhá vidět se skrz naskrz a zároveň mě již proměňuje. Toto tábořské světlo, které viděli nejbližší apoštolové, vyšlo z Ran Ježíše na kříži a od jeho zmrtvýchvstání stále plněji proudí do celého stvoření k pomoci. Celá země se od historického Zmrtvýchvstání zalévá stále více tábořským světlem (vítězným dobrem) – Bůh svému stvoření pomáhá. I z ran těch, kdo jsou Pánu blízko, vychází stejné tábořské světlo (duchovním způsobem), aby svítilo druhým na cestu. Pán nás svým tábořským světlem ozařuje a my se v něm můžeme vidět a odevzdávat (ve zpovědi) k propálení všechno to, co není ještě plně jeho Tváří a jeho Srdcem.

Jak se máme tento **desátek tábořského světla** k očištění srdce modlit? Třikrát nahlas nebo v srdci zvolme tajemství tohoto desátku: „**Ke cti Těla a Krve mého Pána Lásky!**“ A pak se pomodleme se **10x Zdravas**. Poté pohledme do svého

srdce a na svůj život a předkládejme Ježíši vše, co chceme ve výhni jeho lásky spálit. Zkusíme radost ze zpytování svědomí – radost z pravdy, která nás stále mohutněji osvobozuje, abychom byli lásce dokonale vydání.

S. Luisa Karczubová

* * *

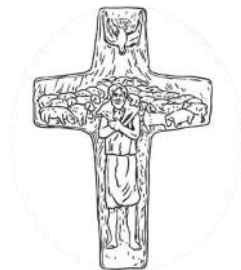
Jsme služebnice, které náš Pán rád nazývá přáteli, když jednáme podle jeho Srdce. Každý z nás stojí v nějaké roli, na specifickém místě a v konkrétních podmínkách. Často máme dojem, že vykazovat Pánu hřivny, o kterých mluví, znamená být silný, úspěšný, plný optimismu, žít ve velikém pracovním nasazení, udělat co nejvíce, nejlépe být první, a tak vítězit. Jak může být překvapující, že náš Pán má jiná měřítka, podle kterých zkoumá srdce každého z nás. Pán Ježíš se dívá na naši lásku k bližním, milosrdenství k nim, ne na úspěch, ale na věrnost, vytrvalost a zápal srdce. Být radostí pro Pánovo Srdce znamená věrně pracovat na tom kousku jeho vinice, kam nás postavil On sám, přebývat v blízkosti jeho Srdce ve věrné modlitbě a oběti především za všechny kněze. Znamená to nechat růst v sobě dobro: zvláště trpělivost, pokoru, poslušnost a mírnost, doslova sálat dobrotu, abych se stále více stával nositelem pokoje, který sjednocuje. Důvěřujme Lásce nejvyšší! Ježíš nás neopustí! On je naše naděje a spása!

S. Kateřina Klosová

* * *

Ze slov papeže Františka: Skutky apoštolů nám přinášejí krásný obraz probuzení víry ve Vzkříšeného ve vyprávění o ochrnutém (*Sk 3,1–9*), kde dochází ke *střetu pohledů*. Chromý se na apoštoly dívá s žádostí o almužnu, avšak apoštolové, kteří se na něho upřeně zahledí, jej vyzvou, aby *se na ně podíval jinak a obdržel jiný dar: Jméno, které je člověku spásou*: Ježíše. Apoštolové navázali vztah, neboť to je způsob, jakým se rád zjevuje Bůh: *vztahem*, vždycky v dialogu, vždycky zjeveními a inspirací srdce – takové jsou Boží vztahy k nám; skrze reálné setkání mezi lidmi, uskutečnitelné pouze v lásce. V tomto gestu spatřuje svatý Jan Zlatoústý „obraz zmrtvýchvstání“. Tady vystupuje portrét církve, která vidí toho, kdo je v nouzi, nezavírá oči, umí se podívat lidstvu do tváře a vytvářet smysluplné vztahy, mosty přátelství a solidarity namísto bariér. Ukazuje se tvář „církve bez hranic, která chce být matkou všech“ a dovede brát za ruku, doprovázet a pozvedat – nikoli odsuzovat. Ježíš vždycky podává ruku, vždycky se snaží pozvedat a uzdravovat, přičiňuje se, aby lidé byli šťastní a setkali se s Bohem. Tak jedná Ježíš s námi všemi. Mysleme na to, když se ocitneme v těžkých chvílích, ve chvílích hříchu, ve chvílích zármutku. Ježíš nám říká: „Podívej se na mne. Jsem tady!“ Chyťme se Ježíšovy ruky a dejme se pozvednout. Petr a Jan nás učí, abychom nedůvěřovali

v prostředky, byť jsou také užitečné, nýbrž v opravdové bohatství, kterým je vztah ke Vzkříšenému.

Listopad 2019

Minulý měsíc patřil misiím. My z toho žijeme i nadále, neboť celý náš život se má stát jedinou misíí (svědectvím, a tedy mučednictvím). Papež František ukazuje, že jádrem (srdcem) misíí je modlitba, a my víme, že nejhlubší (nejúčinnější) modlitbou je oběť (života). Tak jako svatá Terezie z Lisieux objevila své poslání v lásce, která vše drží pohromadě, a proto ji lze (lásku) přirovnat k centrálnímu skrytému orgánu celého těla – k srdci, i naším posláním jsou především skryté misie (modlitby a oběti ve svatyni srdce). Obracejme se k našemu přímluvci, otcí Píovi, aby nám pomohl uzrát v tiché krvácející, a tedy láskyplné královské obětníky. Bude nás vést, abychom ve všem, co se děje, zůstávali pokojní, plní naděje a hlavně v naprosté důvěře k Ježíšovu Srdci.

Když procházíme pro nás neřešitelnými situacemi anebo jimi trpíme za druhé, když nás tísní a bolí to, v čem nemůžeme lidsky pomoci, Ježíš nás tehdy vede k umění „krvácející lásky“! Tam, kde je Ježíšovo Srdce „bezmocné“ (vůči člověku, když se uzavře), tam tíše krvácí – jako jediné řešení bolesti, utrpení, hříchu! Láska musí krváčet, nic jiného nemůže dělat, musí jen být, ale nesmí přestat být! Musí být a trvat v tichosti, aby držela vše pohromadě, přemostovala! Láska trvá, mlčí, ale JE! Tak se stává všemocnou a mění bolesti, beznaděj na velikou radost. Toto dokáže krvácející Srdce Ježíše a naše spolu s ním.

Když všechno žijeme a prožíváme s Ježíšem a necháme se jím plně vést, On z našeho života činí své **misijní dílo**. Jak? Čím více necháme Ježíše jednat skrze naše srdce, tím více vůně může vycházet z Ježíšova Srdce přítomného v nás! A ti, kdo mají ve svém srdci přítomné Srdce Ježíšovo, jsou schopni „**apoštolských cest**“! „Cestou“ nazýváme vše, co konám, kam jdu – vše se může stát apoštolskou cestou (je-li v mém srdci Králem Ježíš). On nás potom ve všem „posílá“, dává dary a milosti a je garantem všech těchto cest!

Každá apoštolská cesta (to, co právě věrně konám podle svého stavu a povinností) má svou barvu a vůni podle toho, co chce Ježíš skrze mne učinit, podle toho, které blahoslavenství chce, aby se uskutečnilo. Nezáleží na tom, jestli je naše cesta (činnost) dlouhá, nebo krátká, významná, nebo zcela všední, anebo jestli jsme fyzicky na cestě, anebo zůstáváme na místě a někoho třeba doma přijmeme: vždy jsme „vyslání“ a konáme apoštolskou cestu (máme-li v srdci Ježíšovo Srdce) a Ježíš nechává své Srdce zářit skrze naše srdce některým z blahoslavenství. Tyto „apoštolské“ cesty jsou zároveň i „misijní“, neboť Ježíšovo Hořící Srdce (v našich srdcích) zapaluje všechna srdce, která jsou okolo nás, aby i ta hořela. Na apoštolsko-misijních cestách přinášíme druhým oheň Ducha a lásku Ježíšova Srdce! Takto může z jeho Srdce v srdcích našich (na apoštolsko-misijních cestách) zářit jakékoli blahoslavenství podle toho, jak se Ježíšovo Srdce v našich srdcích rodí – a rodí se neustále! Učíme se tak postupně blahoslavenstvím

z Ježíšova Srdce (zářících skrze naše srdce) hlouběji rozumět, vnímat je a hluboce je v srdci objímat.

A tak vyšle-li nás Ježíš na apoštolskou cestu ve znamení **1. blahoslavenství chudoby ducha**, září skrze naše srdce *mystikou* a touží, aby došlo ke „znovuzrození“ (všeho a všech, které potkáme). Vyšle-li nás na cestu ve znamení **2. blahoslavenství plačících**, září skrze naše srdce velikou *radostí* a touží, aby z nás zářila jeho „přejícnost“, která vše uzdravuje. Jsme-li na apoštolské cestě **3. blahoslavenství tichých**, pak skrze nás září jeho „milující“ *tichost* – láska, která je, nic nevysvětluje, nad ničím se nepohoršuje, jen miluje, a tím udržuje vše při životě. Jsme-li na cestě **4. blahoslavenství toužících po spravedlnosti**, potom si Ježíš přeje vyzařovat svou „požehnanou“ *svobodu* skrze naše srdce, a takto působit na vše, co nás potká. Na apoštolskou cestu **5. blahoslavenství milosrdných** nás Ježíš vysílá, když touží svým *milosrdenstvím* všem „žehnat“. Jsme-li na cestě **6. blahoslavenství čistých srdcem**, pak jde o výsostně „královské“ jednání *čistého* Ježíše skrze naše srdce. Při apoštolské cestě **7. blahoslavenství tvůrců pokoje** rozdává Ježíš svůj *pokoj* – sjednocuje a vše, co činíme, je jeho záležitostí – královskou záležitostí „Ženicha“. A nakonec můžeme být vyslanci **8. blahoslavenství pronásledovaných pro spravedlnost**, kdy Ježíš „vítězně“ sálá *mučednictvím svého Srdce* skrze naše srdce, a tím vše zachraňuje.

Přátelé, rozjímáme nad nevyčerpatelným bohatstvím Ježíšova Srdce, které nám dává úplně vše, a proto stále hledme do něj, rozjímáme a děkujeme za to, jak se v našem životě (srdci) zrcadlí stále více jeho krásná Tvář.

S. Luisa Karczubová

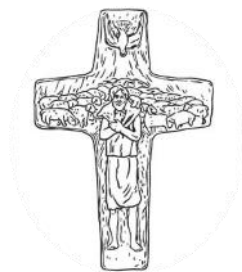
* * *

Tichost srdce je základ všech ostatních ctností! Stojíme-li před Boží Tváří, před jeho Srdcem v tichosti, je to nejlepší příprava na naše setkání s Pánem. Jen tiché srdce dokáže slyšet, najít, pochopit a žít pokoru. V postoji tichosti vůči Pánu, který přichází, srdce služebníka dokáže Pána slyšet a přijmout ho do svého srdce jako Slovo a potom následně jako skutek, čin. Vždyť každé slovo našeho Pána je zároveň skutek, čin: tedy srdce přijme to, co Pán v něm činí. Tichost je tedy předpoklad pro jakýkoli další život s Pánem, pro každý krok hlouběji k němu. Ctnost tichosti je zároveň silně spojena s Pannou Marií, ona tichá a pokorná srdcem, služebnice Nejvyššího, plně Pánu rozumí, slyší ho, přijímá ho a jeho Slovo se v ní plně uskutečňuje. Ani v tomto měsíci nezapomínejme na modlitbu růžence! Právě modlitba růžence, když sestoupí z ústní modlitby do modlitby srdce, nebo také Ježíšova modlitba: „Pane Ježíši Kriste, Synu Boží, smiluj se nade mnou hříšným“ – která je modlitbou srdce – je účinným exorcismem proti zlému duchu, který na nás útočí zvenku: jde nejvíce o pokušení v myšlenkách a představách, ve kterých nás potom vnitřně mučí a trápí. Nebojme se, nikdy se nebojme! Ježíš je Vítěz, touží vítězit v každém z nás!

S. Kateřina Klosová

* * *

Ze slov papeže Františka: Bůh nám svěřil svůj největší majetek: život, náš i těch druhých, a spousty rozmanitých darů každému. A tento majetek, tyto dary nejsou něčím, co je třeba schovat do trezoru; jsou povoláním. Povolání – život promlouvá. Svědectví je klíčové slovo, jehož slovní kořen označuje mučednictví. Především mučedníci dosvědčují víru, a to nikoli slovně, nýbrž životem. Abychom svému povolání a poslání byli věrní, svatý Pavel nám připomíná, že dar je třeba oživovat. Sloveso, které používá, je podmanivé. Oživit znamená v originále doslova „dát život ohni“. Dar, který jsme obdrželi, je ohněm, je žhoucí láskou k Bohu a k bratřím. Ježíš nepřinesl na zem podvečerní vánek, nýbrž oheň. Ohněm oživujícím tento dar je Duch Svatý, Dárce darů. Proto svatý Pavel pokračuje: „Ten drahocenný, tobě svěřený poklad opatruj skrze Ducha Svatého, který v nás bydlí“ (2Tím 1,14). Být věrný novosti Ducha je milost, o kterou musíme prosit v modlitbě. Boží oheň je jako z oné příhody s keřem, který plane, ale neshoří (srv. Ex 3,2). Je to oheň lásky, která osvětčuje, zahřívá a dává život, nešlehá a nepohlcuje. Oživit dar, přijmout smělou rozvážnost Ducha ve věrnosti jeho novosti. Hledme společně na Ukřižovaného Ježíše, na jeho Srdce pro nás probodené. Tam začněme, protože tam pramení dar, který nás zrodil; tam odtud byl seslán Duch, který oživuje (srv. Jan 19,30). Odtamtud vnímejme všichni a každý svoje povolání dávat život.

Prosinec 2019

Vánoční-betlémské světlo je každoročním viditelným znakem toho, co je Ježíšem zažehnuté v nás, v našem srdci: věčné světlo, které svítí natolik, nakolik milujeme Ježíše. Je vyjádřením našeho vztahu k Ježíši, naší osobní lásky k němu: a tak má toto věčné světlo našeho srdce své zbarvení a vůni, které jsou neopakovatelné. Proto svatí (v nebi i na zemi) si vzájemně obdivují svá srdce, ve kterých září láska k Ježíši vždy jinak „zabarvená“, vždy jedinečně „vonící“. Srdce blízké Ježíši je plné lásky, plné jeho přítomnosti, a tedy plné věčnosti. Aktivní láska mého srdce k Ježíšovu, která svítí jako betlémské, věčné světlo, je jakoby vzájemnou „smlouvou“ – tichou dohodou našich srdcí (mého a Ježíšova): On má domov v našem a my v jeho Srdci. My se ztrácíme v něm a On v nás. Jako vánek přichází On k srdci člověka a jako vánek jsou v blízkosti našeho srdce také svatí, kteří nahlížejí zbarvení a vůni lásky našeho srdce k Srdci Ježíšovu.

Je potom naprosto přirozené, že Pán může skrze naše srdce (ve kterém má svůj domov) žehnat druhým a celému světu. Vždyť v blízkosti našeho srdce prodlévá eucharistický anděl a ten stráží a usměrňuje eucharistické žehnání Ježíšova Srdce skrze naše srdce. Jelikož eucharistie vyživuje, přítomnost Pána sytí jak naše srdce, tak srdce těch, kterým žehnáme. Těm, kterým žehnáme, dopřáváme, aby jejich srdce živil Ježíš sám sebou. Při každém jednotlivém požehnání, těm, kterým je žehnáno, dává Ježíš sám sebe – vstupuje jako pokrm (eucharistie) do jejich srdcí.

Takže kolikrát je lidem žehnáno, tolikrát přijímají Ježíše (eucharistii). Žehnáme-li těm, kteří z nějakého důvodu Ježíše-pokrm přijmout nemohou, pracuje v nich eucharistická milost tak, že jejich srdce otvírá k přijetí Krále, pro kterého jediného se vyplatí žít – začínají takovou pravdu zakoušet, a proto se otvírají jako poupata, aby je jednou eucharistie (pocházející z našeho žehnání) sytila přímo. Mezitím se Pán o takováto (uzavřená) srdce, kterým my žehnáme, mimořádně stará!

A nejen to, ale ještě mnohem více, dokonce nad naše pomyšlení více – podle Ježíšovy velkorysé míry. Všem, kterým žehnáme (skrze eucharistického anděla), Ježíš jejich hříchy odpouští v tom smyslu, že se na ně v tu chvíli dívá s velikým milosrdenstvím. Dostávají novou šanci, novou posilu. Ať jsou na Ježíše připraveni – a přijímají ho skrze požehnání; anebo ještě připraveni nejsou – a požehnání jim teprve otevírá srdce: všichni, kterým je žehnáno (ať hodni, nebo nehodni), mají eucharistickou ochranu! A jsou v bezvýchodnosti zaplavováni radostí, ve tmě útěchou, odpočinkem v tom, co prožívají: prostě nacházejí „světlo“, které jim svítí z našich srdcí, tj. nacházejí betlémské, věčné světlo Lásky.

Jak důležitý je tedy tento skrytý a vnitřní rozměr našeho života: děj se co děj, sebevíc bolestného, ale naše srdce musíme vyučit „žehnání“ za jakýchkoli okolností. Je to nejúčinnější síla a moc Ježíšovy lásky. Čím diskrétněji (aniž by o tom druzí museli vědět) konáme žehnání, tím větší sláva se rozlévá. Svatá

Magdalena Pazzi říká, že největší slávu v nebi mají ti světci, kteří za života jednali „vnitřně“ (tedy od srdce svého přímo k Srdci Ježíšovu, aniž by je kdo za to mohl obdivovat anebo vědět o jejich velikosti). A jako příklad uvádí svatého Aloise Gonzagu, velikého jezuitského světce. Magdalena Pazzi s nadsázkou říká, že snad ani nemohlo být tolik slávy v nebi, kolik jí udělil tomuto světci! Proč? Neboť dílo jeho života spočívá v srdci – je to skrytý mučedník, který vidí, že on (ani stvoření) nemiluje tak, jak dychtí a touží Boha milovat. A protože miloval stvoření, všem stále zevnitř žehnal, a tak se učinil mučedníkem podle míry Ježíše. Tolik svatá Magdalena Pazzi k hodnotě skrytosti.

Na vrcholu Vánoc nezapomeňme ani letos na to, co činíme každý rok. Na Svátek Svaté rodiny (29. prosince) obnovme zasvěcení našich rodin Ježíšovu Velekněžskému Srdci. A pokud nosíme v srdci ty, kterým přejeme takovou milost anebo se pro ně trápíme (pro jednotlivce třeba opuštěné, bezradné nebo celé rodiny, které se zmítají v chladu a poušti světa), učiňme to zasvěcení i za ně: skrze eucharistického anděla, který usměřňuje naše žehnání druhým. Připomínáme text modlitby zasvěcení rodin na Svátek Svaté rodiny a společně se k vám připojujeme (toto zasvěcení můžeme v srdci odevzdat i za ty, kteří takové požehnání potřebují a Pán nám je staví do cesty):

„Předrahé Velekněžské Srdce! S úctou dnes klademe před tebe své životy a zaslibujeme se ti pro tuto chvíli, v minulosti i v budoucnosti a pro celou věčnost! Jsme šťastni, že jsme dnes mohli svá jména navždy zapsat a vyrýt do stěn tvého Srdce, které neustále tepe láskou také v naší rodině, v našem příbytku! Miluji tě a dávám se ti zcela! Děkuji ti a plně ti důvěřuji! Panno Maria, tvé Neposkvrněné Srdce kéž je svědkem tohoto mého zaslíbení a samo mě daruje na oltář lásky Srdce Božího.“

S. Luisa Karczubová

* * *

Blahoslavenství jsou radostí Pánova Srdce! Pán Ježíš často vycházel na horu, aby se modlil, aby při modlitbě své Srdce úplně sjednotil se Srdcem svého Otce. Jednou opět vyšel na horu – to byla hora Blahoslavenství – aby promluvil jako Boží Srdce s Tělem a Krví v úplném souladu s Nebeským Otcem v moci a síle Ducha Svatého. Tehdy odhalil všem lidem blahoslavenství. Žitá blahoslavenství (žitě slovo Pánovo) proměňují život každého Služebníka v Kristovo Tělo a Krev! Ježíš tak touží, abychom se každý den vědomě oblékali do jeho Srdce, a tak nám bude stále bližší blahoslavenství **milosrdných**. Kéž by také z našich srdcí vytékaly proudy živé vody – mějme touhu mít v srdci řeku plnou nekonečné lásky, která poteče z našich srdcí. Když vždy hlouběji kontemplujeme život Krista a jeho Matky Panny Marie, pronikáme do stále hlubší tichosti a pokoje, ve kterém oni žili svůj pozemský život v Nazaretě. Chceme-li hlouběji žít blahoslavenství **tichých a pokojných**, dívejme se do hlubiny spojených Srdcí Ježíše a Panny Marie. Pokud se pokusíme žít hlubiny Boží lásky, hlubiny lásky Trojjediného

Srdce, pochopíme tajemství **chudoby** a ta nás povede do skutečné, pravé mystiky srdce. Nebojme se být pro Pána vším, nebojme se ho přijímat tak, že i On je pro nás vším. Blížkost Božího života nás vede k neustálé radosti a naději! Je to právě naděje, která vlévá do našeho srdce stálou radost – **plačící** budou potěšeni. V jedinečném spojení s Ježíšem se můžeme stát věčným, nehasnoucím sluncem – vždyť On žije v nás! Ti, kteří touží po **spravedlnosti**, touží po pravdě, pravdivém pohledu, po Kristu, který sám je Pravda. Když žijeme Pravdu – Krista samého, pravdivost před Pánem i před bližními, jsme plní spravedlnosti, která je zároveň mírnou láskou. Úplnou čistotu nese plně ve svém životě Panna Maria: ona je neposkvrněnou čistotou – ona ve své nevinnosti vítězí nad každým pokušením. Prosme ji, aby nám zachovala **čistotu srdce**. Do blahoslavenství **pronásledovaných pro spravedlnost** pronikneme hlouběji, když se upřímně rozhodneme žít svatým životem. Jen životní zkušenost nás potom naučí, jak věrně žít všechna blahoslavenství, která nám svěčuje Pán, abychom mohli být stále více jeho Tělem, ve kterém koluje jeho svatá Krev!

S. Kateřina Klosová

* * *

Ze slov papeže Františka: V našem každodenním životě existuje boj mezi dobrem a zlem – boj mezi milostí a hříchem, proto musíme zkoumat, zda naše rozhodnutí pocházejí „od Pána”, nebo jsou diktována „dávlem”. Nejde totiž o abstraktní dobro a abstraktní zlo, nýbrž o dobro, k němuž nás inspiruje Duch Svatý, a zlo, k němuž nás ponouká zlý duch. Je to osobní boj každého z nás. Pokud by snad někdo tvrdil: „Já tohle necítím, já jsem v pohodě, žiju si poklidně, v pokoji...”, řekl bych mu na to: „Ty nejsi v pohodě, jsi znecitlivělý, nemáš ponětí, o co kráčí.” Častokrát se my křesťané zabýváme mnoha věcmi, které mohou být dobré, ale co se děje uvnitř? Kdo k nim inspiruje? Jaké duchovní sklony sleduješ? Kdo tě vede k tomu, abys to dělal? Náš život je obvykle jako „život na ulici”: kráčíme ulicí života... a když jdeme po ulici, hledíme pouze na věci, které nás právě zajímají, ostatní přehlízíme.

Je důležité poznávat, co se děje v našem nitru. Je důležité **žít** trochu **uvnitř** a nedovolit, aby naše duše byla cestou, po níž se všichni procházejí. Každý by si měl položit otázku, zda žije jako člověk na ulici, který nijak nereflektuje, co se s ním děje, a zpytovat, zda jeho rozhodnutí pocházejí „od Pána”, nebo jsou diktována naším sobectvím, „dávlem”.

Ptáte se, jak toho docílit? Na sklonku dne se zastav na dvě, tři minuty a ptej se, **co důležitého se dnes událo v tvém nitru**. Tam bylo trochu nenávisti, jinde jsem trochu pomlouval, tady jsem udělal dobrý skutek... Kdo ti pomáhal v těchto věcech, ať už špatných, nebo dobrých? Položme si tyto otázky, abychom poznávali, co se v našem nitru děje. Stává se totiž, že upovídané duše, jaké máme všichni, sice vědí, co se děje v naší čtvrti, v domě u sousedů, co se však děje v našem nitru, nevíme.

